

ret, mod ethvert Gudsbegreb og mod alt, hvad der i fjerneste Maade bærer Præg deraf; mod enhver god, sund, human Bestræbelse; — den er en lammende Gift, som indpodes hver Slægt i dens spæde Barndom. — Jeg kommer tilbage til dette: hvor er det da muligt, at alle disse Mennesker kan holde paa Prostitutionen, hvor er det muligt, at Samfundet finder sig deri, og at Slægt efter Slægt vedbliver at leve under disse Tilstande? — Jeg har mangfoldige Gange stillet mig selv dette Spørgsmaal uden at finde Svaret; jeg har følt Kampen mod Prostitutionen næsten haabløs og spurgt mig selv: *hvorfor* er den det? *hvorfor* er den mere haabløs end Kampen for saa mange andre Ting, hvor jeg dog synes at øjne Sejren? — Det forekommer mig nu, som om Svaret er blevet mig ganske klart: Prostitutionen er en *Trossag* for sine Tilhængere! — saa bliver det hele forstaaeligt; saa kommer man i mange Tilfælde til at dømme mindre haardt, og saa fatter man — desværre — Kampens Haabløshed.

Om jeg da nu skulde mene, at denne Kamp burde opgives! — nej, tvert imod; jeg nærer den dybeste Beundring for alle de Mennesker, der lægger Skuldre til for at rulle denne Sisypheossten op ad Bjerget; jeg ønsker og haaber kun, at det maa lykkes dem at kaste Tvivlens fængende Gnist i de Troendes Hjerter, saa Frafaldet maa blive stort. — Det er det eneste, som kan hjælpe. — Naar Tvivlen om Prostitutionen som samfundsbeskyttende Magt for Alvor vækkes i de Ledendes Hjerter, saa fødes Afskyen, og saa er Sejren nær. — Vi har jo netop i disse Dage fra Odense et opmuntrende Eksempel paa, at der *kan* sejres.

Marie Luplau.

Fra Landsbyen

skriver en Kvinde blandt andet i det norske Kvindeblad „Nylænde“:

Jeg har længe haft mine egne Tanker om Kvindernes Stilling, og jeg synes, det er for galt, at de ikke skal have mere Indflydelse paa Lovgivningen. De maa have politisk Stemmeret; mit Arbejde for Afholdssagen har bragt mig mere og mere paa den Tanke. Det anerkendes jo stiltiende, at Kvinderne staar moralsk højere end Mændene, ikke sandt? Naar en Kvinde drikker og er usædelig og gør sig skyldig i samme Uvaner som Mænd, saa synes man, hendes Fald er større end hans, og det maa vel være, fordi man synes, hun oprindelig staar paa et højere moralsk Standpunkt. Men da er Lovene uretfærdige og uforstandige. Og saa dette, at vi skal have lavere Løn for vort Arbejde. Forleden Dag havde jeg en Samtale med en bekendt Lægprædikant om Kvindesagen. Jeg spurgte tilsidst, om han syntes, det var retfærdigt, at et Arbejde skal betales mindre, fordi det er udført af Kvinder?

„Ja, det er retfærdigt, for Kvinderne skal gifte sig.“

„Man skal altsaa tvinge Kvinderne til at gifte sig?“

„Det er vel godt, at Samfundet tvinger dem til det, de har saadan Lyst til.“

Fin Tankegang, ikke sandt? Men mange har den ikke finere.

Fredssagen.

I Søndags afholdtes en stor Fredsfest paa Bjærgen i Klippinge. Det dejlige Sommervejr havde samlet Folk i Tusindvis fra nær og fjern, og den særdeles heldige Festplads egnede sig særligt til Folkemøde. Formanden for Fredsforeningen, Kristian Rasmussen, bød velkommen, hvorefter Pastor Thommesen fra Hanherred talte om Fredssagen i Forhold til Kristendommen, Fru Johanne Meyer fra København om Militarismen og Samfundsopgaverne, og Højskoleforstander Bjerre om Betydningen af at være Fredsven.

Efter Foredragene var der Fællesspisning og i det store Dansetelt fik de Unge sig en festlig Svingom.

Kvindegymnastik.

Hr. Paul Petersen havde i Torsdags indbudt til en Gymnastik-Fremvisning i Koncertpalæet.

Hr. Paul Petersen indledede Forestillingen med et Foredrag om Gymnastikens Værd for de unge Piger og især dens Betydning for den kommende Slægt.

Derefter begyndte Forestillingen. Ca. 180 unge Piger og Børn marcherede ind i Salen, alle iførte smukke Dragter, hvidt Liv og mørk Nederdel.

Eleverne udførte flere forskellige Øvelser. Til de bedste hørte de frie Øvelser, der blev udførte med en Sikkerhed og Elegance, som Hr. Paul Petersen har megen Ære af. Forestillingen, der varede over 1½ Time, havde samlet et talrigt og opmærksomt Publikum.

Ædelt Vildt.

En Kvindes Roman. Af Ida Boy-Ed.

„Jeg ved alt“, sagde han hastigt, „jeg kender Baronen, han har i Gaar Aftes betroet sig til mig. De vil altsaa . . .“

„Ja, jeg vil . . .“

„Gifte Dem med ham!“

En aldrig anet Smerte gennemborede hans Bryst og bragte hele hans Legeme til at ryste.

„Tak, fordi De først meddeler mig, Deres Ven, det“, mumlede han.

„Ikke sandt“, hulkede Ottilie, „det er bedst saaledes. Især dersom De ogsaa synes om det.“

„Ja, jeg — jeg synes det ogsaa.“

„Jeg vil nok lære at elske ham, som det hører sig til, at man skal elske sin Mand“, sagde Ottilie og tørrede sine Øjne med sit lille Lommeterklæde.

„Det er en fornem og meget begavet Mand“, hviskede Alfred.

„Aa“, udbrød Ottilie, „hvor jeg dog alligevel er ulykkelig. Men jeg kan jo ikke gøre andet! Det er endda en Lykke for mig, at jeg har Dem, saa har jeg da et Menneske, som jeg kan betro mig til! Og De kan ikke tro, hvor meget jeg holder af Dem, efter at jeg i Aftes saa Dem optræde saa mandig. Lov mig, at De altid vil vedblive at være min Ven?“

„Det lover jeg“, stammede han.

Ottilie trykkede sig op til hans Bryst, og Vennen bøjede sig over hende og kyssede sagte hendes Pande. Hvorfor skulde Vennen ikke trøste sin Veninde ved et Kærtegn?

Ottilie lændede Armene paa hans Skuldre; Ulykken var virkelig saa stor, at hun maatte søge et Støttepunkt.

Men med et udstødte hun et sagte Skrig — de fo'r fra hinanden — forskrækkede over at staa saaledes sammen.

„Ottilie“, udbrød Alfred, „vi elsker hinanden!“ Hun veg tilbage, stirrende forfærdet paa ham.

„Barn“, jublede han, „jeg elsker dig — du mig. Ikke sandt, nu ved du det ogsaa?“

„Du har vist Ret“, stammede hun.

„Ja“, raabte han og greb hendes Hænder for at trække hende til sig, „ja, vi elsker hinanden. Fra dette Øjeblik ved jeg det. Og, Ottilie, det begyndte vist allerede den Gang ved Vandfaldet.“

Ottilie rev sig løs fra ham.

„Alfred“, jamrede hun, „aa — Alfred — jeg tør jo ikke elske dig. Baronet — jeg er nødt dertil . . . jeg . . . jeg . . .“ Stemmen svigtede hende, hun blegnede og vaklede.

Alfred greb hende i sine Arme og lagde hende blidt i Lænestolen. Saa knælede han ned og skjulte sit Ansigt i Folderne af den Bevidstløses Kjole, for at ikke Lyset skulde være Vidne til hans Taarer.

Det var en Time fuld af saa navnløs en Kval, at Droste aldrig i sit Liv kunde glemme den. Den lille, tykke, fornøjede Bankier stak sin Arm ind under Professorens og gjorde alle sine Gæster bekendt med sin kære „Ven Droste“. Fru Dandorf spurgte straks efter Damerne og gav meget højroset sin Deltagelse til Kende. Og mens Professoren svævede i en sand Dødsangst over den Tilstand, hvori Mariane nu sandsynligvis befandt sig, var han dog i Stand til at svare muntert og livligt paa alt, hvad der blev talt til ham om, ja, den hemmelige Frygt han nærede for, at et eneste Blik af ham kunde vække Mistanke, lod ham synes livligere, end han ellers plejede at være. Han ligefrem berusede den gode Dandorf ved den fortrolige Tone, som han talte til ham i; han beklagede gentagne Gange, at Svigerinden havde glædet sig til i det Dandorffske Hus at lære Selskabet i München at kende, da man jo traf det mest udvalgte . . . Og ved alt, hvad han sagde, forekom han sig selv saa fremmed, saa unaturlig, som en Skuespiller paa Scenen. Han, der ellers var saa adspredt, endogsaa afvisende og i ethvert Fald ikke var nogen smidig og belevet Selskabsmand, han fortryllede nu Alverden som en Mand „med en henrivende og elskværdig Selskabstone.“

Fru Dandorff gik nu og forsikrede hviskende til alle, at Fru von Droste og Frøkenen ligeledes var Elskværdigheden selv, og som Følge deraf nærede Fru Dandorffs Konkurrentinder nu alle det brændende Ønske at blive delagtige i disse nye „Stjerner“ Venskaber. (Fortsættes.)

Meddelelser.

Kvindeelig Fremskridtsforening foretager en Skovtur til Charlottenlund for Medlemmer med Bekendte paa Onsdag, den 13. Juni, Mødested: Klampenborgstationen Kl. 3. (Se omstaaende Avertissement.)

Dansk Fredsforenings Aarsmøde bliver den 24. Juni Kl. 10 i Pavillonen i Slotshaven i Skanderborg.